

Modlitba za náš národ

Drazí bratři a sestry,

všichni zakoušíme vážnost doby, která v posledních letech zaznamenala nadšení ze svobody, ale podcenila řád duchovních hodnot; oslnění hospodářskými výsledky a zvedající se životní úroveň, ale i hospodářskou krizi; nadšení pro novou společnost a spoléhání na předvolební sliby, ale i zklamání a nechuť angažovat se. Nikdo nás však nezbatí zodpovědnosti před Bohem i před dalšími generacemi.

Proto Vás všechny vyzývám a prosím, abyste se zapojili pravidelnou modlitbou, kterou vám předkládám, za náš národ a jeho představitele. V dějinách spásy se mnohokrát ukázalo, že právě vnější a společenské problémy často způsobené odklonem od Boha, které tlačily lid, byly impulsem k novému obrácení, věrnějšímu přilnutí k Bohu a k modlitbám plným důvěry, které Bůh vyslyšel. Bůh je připraven i dnes nás vyslyšet.

Všem, kteří přijmou tuto výzvu, upřímně děkuji a každému ze srdce žehnám

+ Mons. Jan Graubner, arcibiskup

Všemohoucí věčný Bože,
na přímluvu svatého Václava,
dědice české země,
přijmi naše prosby za ty,
kteří nám vládnou: dej jim
ducha moudrosti a prozíravosti;
ať respektují Tvůj spravedlivý řád,
hájí lidskou důstojnost
a život každého člověka
od početí až do přirozené smrti;
ať podporují zdravou rodinu
založenou na celoživotním
věrném svazku muže a ženy;
ať poctivě spravují svěřený majetek
a svým jednáním dávají
dobrý příklad celé společnosti;
ať jsou zodpovědní vůči dalším generacím,
probouzejí touhu po dětech
a jejich dobré výchově.
Nás pak naplňuj Svatým Duchem
a veď ke svědomitosti,
abychom svým životem přispívali
ke šťastné budoucnosti národa
a zodpovědně rozhodovali.
O to prosíme skrze Krista,
našeho Pána.
Amen.

O lidské duši 4

NOVOVĚKÁ FILOZOFIE

V novověku se u R. Descarta obnovilo dualistické pojmání dvou substancí: res extensa – rozlehlost a res cogitans – mysl. Z karteziánského dualismu vyplynula i nemožnost vzájemného působení duše a těla, protože každá z těchto dvou složek patří k jinému řádu bytí. Tento dualismus dále pokračoval i u Malebrenchea a Galinexa. Tito se snažili překonat nemožnost vzájemného působení duše a těla tím, že podle nich je veškerá činnost stvořených věcí včetně člověka jediné z Boha. Potom už nepůsobí duše na tělo a opačně, ale „Bůh sám“ podle nich vyvolává patřičné účinky, které se jeví následně jako vzájemné působení duše a těla. Toto chápání dále rozvinul Leibnitz ve svém učení o tzv. předstabilizované harmonii. Tam tvrdil, že tělesné i duševní aktivity člověka jsou určeny a řízeny Bohem, a to tak

dokonale, že není potřeba mezi lidmi nebo i mezi jinými živými tvory nějaké přímé působení.

Tyto dualistické koncepty tendovaly k monistickému řešení – tj. nalezení jediného základního principu, principu všech principů. Podle Benedikta Spinozy tímto základním principem je tzv. božská substance, která se manifestuje do svých atributů extenzo a cogitatio. Tedy i člověk se svojí celou existencí se odvolává na jedno božské Skutečno (jakousi duši světa) a v něm se identifikuje.

Na toto učení navázala filozofie 19. – 20. století, která tvrdila, že duchovno a tělesno jsou pouze dva fenomenální způsoby jednoho skutečného člověka, ve kterém se identifikují a ze kterého vycházejí (Fechner). Dalším řešením dualistického chápání člověka je redukce na spiritualistický nebo materialistický monismus. V prvním případě se tělo chápe jako specifický výraz ducha, tedy jeden z momentů

ducha. Duch se takovýmto způsobem projevuje navenek a zprostředkuje se i sobě samému. Základem všeho podle Hegela je duchovní děj a člověk je pak jakýmsi vrcholem tohoto duchovního děje. Na druhé straně materialistický monismus redukuje všechno existující na hmotný základ. Pozitivistický materialismus 19. století chtěl vysvětlit psychické jevy pomocí fyzikálně–chemických procesů. Monismus dialektického materialismu považuje psychický a duchovní život člověka jen za vyšší formu existence hmoty. Novopozitivismus chtěl problém těla a duše redukovat na jazykový problém.

Podle I. Kanta odvolávání na nehmotné principy je projevem líného rozumu. Duše je podle něj předmětem vnitřního smyslu ve spojení s tělem. Tato pozice vedla k tzv. aktuální teorii, podle které je duše souhrnem pocitů, představ, tužeb. V novější filozofii jsou středem zájmu této problematiky především vztahy mezi duší a tělem. V novověké filozofii získal dále pojem duch ústřední postavení především v německém idealismu (Kant, Fichte, Schelling, atd. a pak zejména Hegel ve „Fenomenologii ducha“). Duch se podle nich projevuje ve světovém dění jako subjektivní, objektivní a absolutní. W. Dilthey a jeho pokračovatelé hovoří o objektivním duchu ve smyslu všech projevů života, jak vykrytalizovaly v jazyce, obyčejích, umění, náboženství, státních formách apod. Duch se pak stává vlastním předmětem duchovních věd. Problematiku ducha diskutuje též moderní analytická filozofie a to v kontextu otázek tzv. filozofie vědomí.

ÚČITELSKÝ ÚŘAD CÍRKVE

Učitelství úřad církve ve své synodě v Konstantinopoli r. 543 po Kr. odmítá preexistenci duší. Čtvrtý koncil v Konstantinopoli zase odmítá názor dvojí duše v člověku – senzibilní a racionální. Poprvé se Magisterium církve vyslovuje o duši jako o formě těla na Vienském koncilu v r. 1312. Pátý Lateránský koncil zdůrazňuje individualitu a neopakovatelnost každého člověka na základě individuální duše. II. vatikánský koncil ve svém dokumentu *Gaudium es Spes* (GS) přijímá patristickou vizi člověka jako obrazu Božího, ale už nezmiňuje formulaci, že duše je formou těla. Deklarace o některých otázkách eschatologie (1979) podtrhuje vzkříšení celého člověka, existenci lidského „já“ i po smrti člověka. Člověk může žít věčně, protože je schopen vztahu k tomu, co a především kdo dává věčnost. To, na čem spočívá tento vztah v člověku, nazýváme „duší“.

Nový Katechismus katolické církve přebírá biblický a scholastický jazyk, učí o obrazu a podobě Boží, dualitě člověka, trichotomii člověka. Lidské srdce jako vyjádření duše chápe jako hlubinu bytí, ve které se člověk rozhoduje pro nebo proti Bohu. Člověk je ale od svého stvoření zaměřen k Bohu. Připomíná, že duchová a nesmrtelná duše je stvořená přímo Bohem, nezaniká smrtí ve chvíli svého oddělení od těla a znovu se spojí s tělem ve chvíli konečného vzkříšení. Rozlišuje-li ducha a duši, pak následuje definice z I. vatikánského koncilu a encykliky „*Humani*

generis“, kde „duch“ znamená, že člověk je už od svého stvoření zaměřen ke svému nadpřirozenému cíli a že jeho duše je schopna být bez vlastní zásluhy pozdvižená ke spojení s Bohem.

*pokračování příště
o. Petr Klímes*

Slovo života

duben 2010

„Já jsem vzkříšení a život.“ (*Jan 11,25*)

Ježíš pronesl tato slova v souvislosti s úmrtím Lazara z Betánie, kterého pak čtvrtý den vzkřísil.

Lazar měl dvě sestry – Martu a Marii. Jakmile se Marta dozvěděla, že přichází Ježíš, běžela mu naproti a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel.“ Ježíš jí odpověděl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ A Ježíš prohlašuje: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“

„Já jsem vzkříšení a život.“

Ježíš chce, abychom pochopili, kdo je a co pro člověka znamená. Ježíš vlastní to nejvzácnější dobro, které si vůbec můžeme přát – život, ten život, který nekončí.

Jestliže jsi četl Janovo evangelium, našel jsi místo, kde Ježíš také řekl: „Jako totiž Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě.“

„Já jsem vzkříšení a život.“

I Marta věří ve vzkříšení na konci věků: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ale Ježíš jí svým podivuhodným tvrzením – „Já jsem vzkříšení a život“ – dává na srozuměnou, že nemusí čekat na budoucnost, aby mohla doufat ve vzkříšení mrtvých. Už nyní, v přítomnosti, je Kristus pro všechny věřící tím božským, nevýslovným a věčným životem, který nikdy neumírá.

Je-li Ježíš v tobě, nezemřeš. Ve věřícím člověku je tento život stejného rázu jako v Ježíši zmrtvýchvstalém a značně se tedy liší od podmínek běžného lidského života.

Tento mimořádný život, který už máš v sobě i ty, se plně projeví v poslední den, až ti bude dáno podílet se celou bytostí na budoucím vzkříšení.

„Já jsem vzkříšení a život.“

Těmito slovy Ježíš určitě nepopírá existenci tělesné smrti. Ta však nebude znamenat ztrátu pravého života. Pro tebe smrt zůstane – tak jako pro všechny ostatní – jedinečnou, velice silnou a možná obávanou zkušeností. Ale nebude už znamenat ztrátu smyslu bytí, nebude už něčím absurdním,

zánikem života, tvým koncem. Pro tebe smrt ve skutečnosti už nebude smrtí.

„Já jsem vzkříšení a život.“

Kdy se v tobě zrodil život, který neumírá?

Ve křtu. V něm, přestože jsi člověkem, který musí zemřít, jsi dostal od Krista nesmrtelný život. Ve křtu jsi totiž přijal Ducha Svatého, a právě on vzkřísil Ježíše.

Podmínkou přijetí této svátosti je víra, kterou jsi vyznal ústy svých kmotrů. Ježíš to vyjádřil, když při vzkříšení Lazara hovořil s Martou: „Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít(...) Věříš tomu?“

„Věřit“ zde znamená něco velmi závažného a důležitého: nejedná se pouze o přijetí pravd, které Ježíš hlásal, ale o to, vzít je zcela za své.

Abys tedy měl tento život, musíš říci Kristu své „ano“. To znamená vzít za svá jeho slova, jeho přikázání, a žít je. Ježíš to potvrdil: „Kdo zachovává mé slovo, neuvidí smrt navěky!“ A shrnutím Ježíšova učení je láska.

Nemůžeš tedy nebyť šťastný, jestliže máš v sobě život!

Chiara Lubichová

ZŠ Salvátor

- Do 15. března 2010 měli naši devátáci poslední možnost odeslat, případně osobně doručit své přihlášky na zvolené střední školy. Někteří využili možnosti podat si tři přihlášky, jiní podali jen dvě a jen zanedbatelný počet žáků se rozhodl pro jedinou přihlášku. Doufáme a zároveň všem přejeme, aby se dostali na vybranou školu, aby přijímací zkoušky, které střední školy naplánovaly na 22., 23. a 26. dubna, byly pro ně co nejméně stresující. Držíme vám palce, devátáci.
- Úterý 23. března patřilo I. stupni. V kině na ně čekalo představení Mikulášovy patálie. Žáci II. stupně měli ve stejnou dobu pobývat v divadle, ale jako naschvál onemocněl hlavní představitel a divadlo se nakonec nekonalo. Snad najdeme nějaký náhradní termín.
- Tentýž den se sešli učitelé školy na faře ke společné mši a poté v restauraci Manský dvůr u příležitosti Dne učitelů.
- V posledních březnových dnech proběhlo školní kolo recitační soutěže a ti nejdříve pak byli vybráni do recitačních soutěží typu Krásenský zvoneček a Chrám i tvrz.
- Den před Velikonočními prázdninami patřil projektovému dnu na téma Velikonoce. Děti si podle zájmu mohly zvolit ve třídách stanoviště, ve kterých se vyráběla velikonoční výzdoba, pletly věnečky i pomlázky a zkoušely mnohé netradiční výrobní techniky. Všem se výrobky povedly, děkujeme všem učitelům za nápady i trpělivost s dětmi. Po

ukončení následovala ve farním kostele křížová cesta, kterou provázely děti I. stupně.

- Velikonoční prázdniny od 1.–5. dubna jistě všichni prožili podle svých představ a do zkráceného týdne se vrátili svěží.
- Ve středu 7. dubna navštívil školu pan Bc. Adámek z úřadu práce ve Vsetíně, aby žáky 8. ročníku seznámil se situací na trhu práce a částečně je motivoval ve volbě budoucích povolání.
- 8. a 9. duben patřil recitační soutěži Krásenský zvoneček. Z I. i II. stupně se soutěže zúčastnilo celkem šest žáků. Ačkoliv nedosáhli na stupně vítězů, reprezentovali naši školu a za to jim patří dík.
- Celý pátek 9. dubna patřil dětem z pěveckého sboru Broučci pod vedením p. uč. Bezděkové. Děti strávily den i noc ve škole. O zajímavý program nebyla rozhodně nouze. Kromě zpěvu i hry a povídání. Byla to prostě „Noc svatojánských broučků“.

Lenka Adámková

Charita informuje

První sobotu po Velikonocích v návaznosti na Mezinárodní den Romů, který se slaví 8. dubna, zažili náhodní návštěvníci kostela Nanebevzetí Panny Marie překvapení.

Kostel byl ze dvou třetin zaplněn romskými rodinami, v lavicích se s dospělými dělilo o místo plno dětí. Co se dělo?

Od 16 hodin zde Romové slavili bohoslužbu slova prokládanou písněmi dětí z dětského pěveckého sboru ZŠ Masarykova pod vedením Ivana Kandráče. Chtěli oslavit „svůj“ den, „svůj“ svátek, a tak zorganizovali za podpory Klubu Zeferino tuto bohoslužbu.

Celou bohoslužbu vedl jáhen Jiří Dřímál, který dlouhodobě spolupracuje s Charitou a klubem. Boží slovo nás uvedlo do tajemství velikonočních událostí a moci Boží, když jsme slyšeli o uzdraveném žebrákově. Každý z nás je takový „žebrák“, kterému se něčeho nedostává, a on si myslí, že to vyřeší peníze. Petr s Janem ale měli pro chudého jiné řešení. Na jejich slovo se mocí Boží postavil na své vlastní nohy.

To je pro nás důležité. Potřebujeme podporu, Boží moc, společenství a také vzájemná svědectví o víře konkrétních lidí a moci našeho Boha. Toho se nám také dostalo, když po evangeliu přidali svá svědectví tři dospělí lidé – otec rodiny, maminka dospívajících dětí a „zasloužilá“ babička. Slyšeli jsme povzbuzení a výzvu k obrácení se na Boha, k důvěře a k přijetí Pána Ježíše do našeho života. Zaslechli jsme, jak víra mění člověka, jak ho vede k nezištné pomoci druhým, k důvěře, že Pán se postará i o zaměstnání, když

hrozí jeho ztráta. Že je dobré žehnat lidem a spolehnout se na Boží pomoc.

V prosbách jsme také vzpomněli na účastníky letu polského vládního letadla, které ten den ztroskotalo v Rusku.

Bohoslužba byla zakončena písní Ave Maria v podání Igora Horvátha, žáka 1. třídy ZŠ Masarykova, jehož hlas otrásal kostelem i našimi srdci. Na konci jsme se rozloučili se všemi příchozími a rozcházeli se obnovení a potěšení tím vším, co jsme společně mohli prožít.

Děkuji Jirkovi Dřimalovi za vedení a přípravu bohoslužby, Ivanu Kandrácovi za úsilí o konání této bohoslužby, přípravu zpěvu, otci Pavlovi, že nám její konání umožnil, a také všem zúčastněným. Bůh vám žehnej!

*za přípravný tým
Irena Ševčíková*

P.S. Jediné, co mě mrzí je, že jsem konání bohoslužby nedala do ohlášek, ale až v týdnu jen na dveře kostela. Doufám, že to příště napravím.

Dopis Michaely Šojdrové

Vážení čtenáři, farníci,

dovolu, abych se s Vámi podělila o několik zkušeností a informací.

Dostávám mnoho reakcí na Anketu proti adopcím dětí registrovanými partnery, homosexuály. Kromě elektronického hlasování se lidé podepisují na papírové archy. Ujišťuji všechny, že vaše aktivita není zbytečná. K dnešnímu dni se jedná o více než dvanáct tisíc protestních hlasů. Výsledek ankety předám předsedovi vlády a požádám jej, aby při dalším rozhodování byly vážně vzaty hlasy, které s tímto záměrem nesouhlasí. V poslanecké sněmovně pořádám ve spolupráci s Národním centrem pro rodinu odborný seminář, na kterém vyzývám poslance, aby nepodporovali ty iniciativy Rady Evropy, které ohrožují tradiční pojetí zdravé rodiny. Rada Evropy má na svém dubnovém zasedání projednat usnesení, ve kterém doporučuje umožnit adopce homosexuálním partnerům. Podle návrhu usnesení jsou prý obavy z výchovy v registrovaném partnerství jen předsudky. Zkrátka jiný názor je jen „předsudek“, a tedy není možné ho brát vážně. To mi připomíná situaci u nás před dvaceti lety, kdy názory nás věřících byly považovány za předsudky.

Považuji za svoji povinnost hájit pojetí rodiny založené na manželství a výchově dětí.

Tuto pravdu budu hájit v Poslanecké sněmovně i v Radě Evropy. Zdůvodnění i sílu k tomu čerpám z víry, ze zkušenosti vlastní i mnoha rodin v naší farnosti a také církevních dokumentů, jako je Kompendium sociální nauky církve. Prosím i vás o duchovní podporu.

Mám pro vás i dobrou zprávu. Po mnoha letech se podařilo prosadit zavedení Etické výchovy jako samostatného vzdělávacího předmětu. V každé základní škole bude možnost

jednu až dvě hodiny týdně věnovat osobnostní–sociální výchově, a to zážitkovou metodou. Nejprve je třeba najít a připravit dobré učitele, kteří to s dětmi zvládnou. Pokud se vám zdá, že tím nahrazujeme výchovu rodičů, pak se nemýlíte. I vaše dobře vychované děti se budou lépe cítit v kolektivu, který bude pro ně bezpečný, bez agresivního a neslušného chování. Pokud se o všem chcete dovědět více, ráda přijedu do vaší farnosti, anebo se o těchto aktivitách dočtete na www.sojdrova.cz

Děkuji, že se o tyto aktivity zajímáte, a věřím, že je i podporujete.

Těším se na setkání s vámi

Michaela Šojdrová

Zemřel kardinál Tomáš Špidlík

Tomáš Špidlík se narodil 17. 12. 1919 v Boskovicích. Zde absolvoval základní školu a gymnázium. V akademickém roce 1938-1939 začal studovat na Filozofické fakultě MU v Brně. Po uzavření českých vysokých škol, na podzim roku 1939, vstupuje za dramatických okolností do jezuitského řádu. První formační řádovou etapu představuje noviciát, který Špidlík 23. 9. 1940 započíná v Benešově. Když noviciát obsadí nacisté, může v něm pokračovat až v roce 1942 na Velehradě; ten mu vtiskne zásadní celoživotní stigma náklonnosti ke křesťanskému Východu. 24. 9. 1942 skládá řeholní sliby. V letech 1942 - 1945 dokončuje filozofická studia, především ke konci války často přerušovaná nucenými pracemi, souvisejícími s blížící se frontou. V letech 1945-1946 je prefektem studentů na Velehradském gymnáziu, kde koná roční praxi (tzv. „magisterka“). Vyučuje češtinu a latinu.

Po válce je poslán na teologická studia do Holandského Maastrichtu. 22. 8. 1949 zde přijímá kněžské svěcení. Rok poté dokončuje řeholní formaci (tzv. „třetí probace“) v italské Florencii, aniž by tušil, že zde začíná nejdelší etapa jeho života. V roce 1951 je zřejmé, že se nebude moci do komunistického Československa vrátit. Je povolán do Říma, aby pracoval ve Vatikánském rozhlasu. Programy, které zde byly připravovány především pro země za železnou oponou, se staly nepostradatelnou inspirací v zápase za svobodu. Ačkoliv se pro T. Špidlíka cesta domů na dlouhou dobu uzavřela, důkladně se zabýval vším, co souviselo s děním doma. Např. jeho páteční promluvy ve Vatikánském rozhlasu se staly pro několik generací srozumitelnou manifestací idejí; tyto promluvy jsou dodnes věčně překládány do mnoha světových řečí. Zároveň více než 38 let byl spirituálem (odpovědným za duchovní jakost člověka) v Papežské koleji sv. Jana Nepomuckého (Collegio Nepomuceno), kde působil až do roku 1989. Přicházeli sem lidé různí: mezi

autentickou emigrací byli bohužel i ti, kteří byli provázáni s STB. Objevit v lidech smysl pro „krásné věci“, naučilo prof. Špidlíka moudrosti.

Žádná z těchto povinností se mu nestala překážkou, která by zabránila se stát člověkem akademického světa a vědcem světového formátu. Stal se jedním z největších znalců spirituality křesťanského Východu. V roce 1955 obhájil doktorskou práci na Papežském orientálním institutu a ve stejném roce začíná zde, ale i na jiných římských univerzitách, přednášet. Navázal na svého německého učitele prof. Ireneu Hausherra SJ a rozvinul jeho vědecké poznatky do takové míry, že jeho práce nepředstavuje pouze důležitou část dějin křesťanské spirituality, nýbrž organickou teologickou oborovou vizi vůbec. Dílo prof. Špidlíka je ovocem usilovné, několik desetiletí trvající reflexe, doprovázené bádáním, s mimořádnou citlivostí k současné kultuře. Ve svém systematicko-vědeckém díle prokázal nesmírný talent pro srozumitelné podání a pedagogickou vnímavost k individuální potřebě posluchače. Tato zkušenost zajisté vyrůstá z mnohonásobně prověřované praxe při duchovním spoludoprovázení v jeho kněžské činnosti.

Presentatio christiana v jeho podání je dnešnímu člověku formulováno jako pozvání k dialogu, který odpovídá na nejhlubší touhy člověka.

Tomáš Špidlík byl jedním z velkých současných protagonistů syntézy kulturní a teologické, překonávající pouhou vnějškovost sociálního či politického rozdělení evropských tradic. Tato syntéza vystupuje jako reálná komunikace mezi jednotlivými křesťanskými tradicemi. Komunikace sama, při odhalování společných množin, je totiž už počátečním směřováním k jednotě.

Je-li teolog Josef Zvěřina v českém prostředí osobností domácího odboje, pak Tomáš Špidlík představuje nesporně sjednocující osobnost zahraničního (tak kontrastního) katolického exilu. A je zapotřebí dodat, že prof. Špidlík byl obecně, v náročném „teologickém poli“, ve světě považován za nekompetentnějšího českého vědce. Jeho dílo obsahuje enormní počet publikací, které dosáhly věhlasu v akademickém světě i na mezinárodní úrovni. Třebaže jeho profesorská dráha zahrnuje 50 roků badatelské činnosti (1953–2003), přesto i poté - jako emeritní profesor - byl neustále zván na konference, přednášky po celém světě (USA, africké i evropské univerzity). Od roku 1991 žil a pracoval v Centru Aletti v Římě (jako kolegiální instituce existuje olomoucké Centro Aletti, jež prof. Špidlík založil), které se zabývá studiem tradice křesťanského východu, ve vztahu k problémům dnešního světa a umělecké tvorby. Byl vícekrát pozván do Ruska, kde byl přijat patriarchou Pimenem i prezidentem Gorbačovem.

Stal se čestným občanem mnoha měst v naší vlasti i ve světě. On sám se třeba rád považuje za občana starodávné kulturní Troys, kde vyšla a byla představena prezidentu Mitterandovi jeho, do mnoha jazyků, přeložená studie Ruská idea. Jiný pohled na člověka (česky vyšlo v naklad. Refugium: Velehrad 1996). V roce 1993 se stal čestným členem Petrohradské akademie věd, nositelem ceny Sir Daniela a Coun-

tess Bernardine Donohue v Římě, aj. V roce 1995 dával prestižní duchovní cvičení (exercicie) papeži Janu Pavlu II. a celé římské kurii. V roce 1997 obdržel doktorát teologie honoris causa na Pravoslavné teologické fakultě v rumunské Cluji a na UP v Olomouci. V roce 1998 mu Václav Havel udělil čestnou medaili T. G. Masaryka. V roce 1999 obdržel čestný doktorát na Karlově univerzitě v Praze. Je garantem vědecké orientace olomouckého Centra Aletti a jeho souborné dílo postupně vychází v nakladatelství Refugium.

To, že byl jmenován kardinálem, souvisí s celoživotním oceněním jeho teologicko-myslitelského odkazu, spojeného s věrohodností života. Šlo o osobní akt papeže, který v něm měl důvěrného přítele i pomocníka. Úsilí o jednotu církve lze považovat za speciální úkol, který mu byl papežem svěřen. Špidlík říkal: „Život není čas, je to setkání s přáteli.“ Pronikavá síla Špidlíkovy osobnosti však nespočívá ve velikosti jeho díla, třebaže je nesporná, ale v jeho kouzelné, tolika antinomiemi propálené vstřícnosti jako „jezovity“, který češtství miloval až do krajnosti. A lidé tento aspekt jeho vzácné povahy neomylně a rychle poznali.

Kardinál Špidlík se na věčnost odebral v pátek 16. dubna 2010 (v den 83. narozenin papeže Benedikta XVI.) po 21.00 hodině v kruhu svých blízkých a spolupracovníků v římském sídle Centra Aletti.

S pohnutím přijal zprávu o úmrtí kardinála Tomáše Špidlíka také olomoucký arcibiskup Jan Graubner, předseda České biskupské konference:

„Provázeli jsme kardinála Špidlíka modlitbou v závěrečné etapě jeho pozemského života. Nyní s vděčností za vše, co pro církev a společnost ve svém požehnaném životě vykonal, svěřujeme jeho duši Božímu milosrdenství s důvěrou, že se – jak věříme – již těší nejvyšší radosti ze setkání s Pánem.“

Podle poslední vůle kardinála Špidlíka budou jeho ostatky po obřadech v bazilice svatého Petra převezeny do České republiky. Ve středu 21. dubna v podvečer budou dočasně uloženy do krypty olomoucké katedrály sv. Václava. Veřejnost bude mít do 29. dubna (mimo pondělí 26. 4.) možnost uctít památku zesnulého otce kardinála a pomodlit se u jeho rakve, která zde bude vystavena do dne pohřbu na Velehradě.

Poslední rozloučení se zemřelým kardinálem při mši svaté ve velehradské bazilice Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje proběhne v pátek 30. dubna v 16.00 hodin. Liturgii bude předsedat Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský, kázat bude Mons. Josef Hrdlička, světící biskup olomoucký.

Povzbuzením a příkladem pro každého z nás budiž tato jeho téměř poslední slova: *„Celý život jsem hledal Ježíšovu tvář, a nyní jsem šťastný a klidný, protože odcházím, abych Ho uviděl“.*

*převzato z www.jezuit.cz
www.radioviciana.cz*

Rozhovor

Benedikt Tomáš Mohelník OP byl v lednu 2010 na provinční kapitule v Olomouci zvolen provinciálem na další čtyřleté období. Při této příležitosti jsme ho požádali o malý „bilanční“ rozhovor.

Jsi provinciálem na další 4 roky. Jak jsi tuto volbu přijal a co to pro tebe znamená?

Musím přiznat, že čtyři roky prvního období služby provinciála uběhly dost rychle. Ale i tak jsem se už těšil, že se budu moci více věnovat věcem, na které jsem neměl tolik času. Volbu jsem přijal jako vyjádření touhy bratří po kontinuitě a také jako projev důvěry. Začátek prvního období byl nutně poznamenán tím, že jsem se musel se vším teprve seznamovat. Navíc jsem tehdy byl krátce zpět po návratu ze studií. To všechno nyní odpadá. Víím, co úřad obnáší, takže se mohu soustředit na podstatné otázky. Jistá zkušenost mi dovoluje snadněji rozlišit mezi důležitým a méně důležitým.

Jaká je nyní situace v dominikánském řádu v Čechách a ve světě?

Situace ve světě je velmi různorodá. Vykreslit nějaký jednoduchý obrázek není možné. Starý kontinent povětšinou živoří, a to nejen na náboženské rovině. Mladé provincie v Asii, například ve Vietnamu, ale také v Číně, zažívají období rychlého růstu. Období obnovy zažívají některé provincie v USA.

U nás procházíme obdobím, které bych nazval „depresí“. Ne že bychom propadali skutečným depresím či malomyslnosti. Vysvětlím to. Před deseti lety jsme ještě měli asi sedmnáct bratří, kteří zažili kláštery před jejich likvidací komunistickou zvlí. Dnes už jsou jen dva a jejich věk je úctyhodný. Období devadesátých let bylo charakterizováno velkým počtem vstupujících do řádu, ale bohužel nemenším počtem odchodů, někdy i dosti dramatických. Potom přišlo „období sucha“. V posledních letech vstoupil relativně velký počet bratří, i když ne všichni vytrvali. I oni ovšem stále procházejí počáteční formací, studují ve Francii. V důsledku to znamená, že staří tady už nejsou a mladí zde ještě nejsou. V komunitách tak žije nejméně bratří od obnovy klášterů v roce 1989. V tomto smyslu je to období deprese: počet aktivních bratří je stlačen na minimum. Není to však důvod k pesimismu. Mladí bratři budou postupně přicházet. Obohatí komunity nejen co do počtu, ale přinesou cenné zkušenosti ze zahraničí. Toto období je zároveň obdobím naděje.

Co se ti podařilo a co nikoliv a jaké máš cíle?

To je otázka, na kterou by přece měl odpovídat někdo jiný! Chtěl jsem být v častějším osobním kontaktu se všemi bratřími. Myslím, že v tomto mám co dohánět. Podařilo se toho hodně, především díky dobré spolupráci bratří.

Chtěl bych se zmínit o Rodinném centru v klášteře v Jablonném v Podještědí. Jde o několik klášterních cel, které jsou upraveny pro přijímání hostů, zvláště rodin s dětmi. Navenek se nejedná o nic ohromujícího, ale pobyt celé rodiny v blízkosti hrobu sv. Zdislavy, patronky rodin, je něco nesmírně cenného. Lidé si to místo oblíbili a rádi tam jezdí. Z toho mám radost. Zcela mimořádným počinem našeho maličkého nakladatelství Krystal OP je kompletní vydání českého překladu Jeruzalémské bible. Pracujeme na přípravě obnovy pražského kláštera. Chtěli bychom tento výjimečný areál v centru Prahy s nesmírně bohatou historií otevřít co nejširší veřejnosti. Je to projekt po mnoha stránkách skutečně náročný. V Praze ale kupodivu chybí místo, kde by se církev mohla setkávat se společností a hledat odpovědi na tíživé otázky naší doby. Nevím, jestli se nám to podaří, ale vnímám, že někde se začít musí.

Kromě povinností kněze a řeholníka ještě učíš. Kde vyučuješ a jaké předměty?

Vyučování není něco mimo rámec povinností kněze a řeholníka. Naopak! Zvláště u dominikánů to je přímo součástí našeho poslání. Vyučuji na Teologické fakultě University Karlovy v Praze, kde mám přednášky o teologii svátosti v rámci systematické teologie. Každý rok připravuji nějaký seminář. Letos to byl úvod do četby Sumy teologie sv. Tomáše Akvinského. Byl jsem až překvapen, kolik studentů se přihlásilo. Vyučuji také na Teologické fakultě University Palackého v Olomouci. Tam mám přednášky z teologické antropologie pro obor Teologie a spiritualita zasvěceného života. Jezdím učit studenty trapisty v Novém Dvoře; kristologii, eklesiologii, svátosti. Nevyhýbám se ani příležitostným přednáškám pro různé publikum.

Kolik máš času na studium? Čemu se nyní věnuješ?

Času na studium mám málo a nikdy ho nemůže být příliš. Studium je nedílnou součástí dominikánské spirituality. Nejde ani tak o získávání vědomostí, jako spíše o stále hlubší pronikání do pravd víry. Bůh k nám mluví. Vrcholem zjevení je skutečnost, že Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Bůh říká Slovo a chce, abychom mu rozuměli. Proto naše víra tolik potřebuje zapojit rozum. A čím více poznáváme hloubku Pravdy, tím více by nás to mělo vést k adoraci, k modlitbě.

Věnuji se především svému oboru, to znamená nauce o svátostech. Snažím se hledat nové pohledy, které rozvíjejí to, co je v Tradici církve prozatím jaksi nerozvinuté. V posledním době víc přemýšlím o vztahu svátostí. Svátosti totiž nejsou izolované obřady, ale vytvářejí živoucí organismus, z něhož žije církev. II. vatikánský koncil použil klasické schéma uspořádání svátostí (LG 11), ale zasadil ho do kontextu nauky o tajemství církve. Mám zato, že se zde otevřely nové perspektivy, které ještě čekají na důkladnější rozpracování.

Máš oblíbenou knihu/autora? Co nyní čteš, co bys doporučil?

Před nedávnem jsem dočetl knihu Petra Hájka Smrt ve středu. Název by se dobře hodil pro detektivku, ale je to úplně jiný žánr. Kniha se zajímavým způsobem pokouší poukázat na neduhy naší společnosti. Autor zaujímá místy provokativní postoje, které jsou v ledasčem možná příliš vyostřené. Nedá se mu však upřít bystrý vhled.

Dvacet let po „sametu“, jak vidíš českou společnost, Církev, rád? Co považuješ za nejdůležitější pro Církev, zvláště v naší zemi?

Vůbec se necítím kompetentní formulovat nějaké analýzy. O situaci rádu v průběhu posledních dvaceti let jsem se už zmínil. Hodnotit celkově působení církve u nás bych asi neuměl. Dokonce si myslím, že to vlastně ani dost dobře nelze. Okolnosti a podmínky jsou přece tak rozdílné třeba i v různých částech olomoucké diecéze. Jedna věc mě zaujala a připadá mi ilustrativní. Při příležitosti dvaceti let „sametu“ vyšla útlá kniha, spíše brožura: Bílá kniha s černou kapitolou. Její autoři Dominik Duka a Norbert Badal se v ní snaží o zmapování činnosti církve v době znovunabyté svobody. Když jsem ji přečetl, tak jsem si říkal, jestli něco takového mělo vůbec vyjít. Často se omezuje na suché výčty a konstatování, které jsou navíc evidentně neúplné a zkratkovité. Pak jsem měl možnost mluvit s jedním z autorů, kterému jsem své kritické připomínky přednesl. Pokorně je uznal a rozpovídal se, jak kniha vznikala. Jak bylo obtížné a někdy přímo nemožné sehnat potřebné údaje, jak dotazovaní z různých oblastí často neoplyvali ochotou něco vypracovávat, jak o některých věcech už ani nejsou záznamy, jak to zkrátka šlo ztuhla... A tehdy jsem si uvědomil, jak velkou vypovídací hodnotu ta kniha má právě ve svých nedostatcích. Ukazuje obrovskou šíři aktivit církve u nás, i když se jich nejednou jen letmo dotýká. To je dobře si uvědomit! Ale to hlavní je ještě jinde. Všechny firmy, nadace, organizace pečlivě zaznamenávají svou činnost, vydávají ročenky, kde se veřejně prezentují. Věnují značnou pozornost PR, promyšleně si vytvářejí image. A církev? Nic takového. Vlastně ani nejsme schopni dát dohromady přehled vykonané práce za posledních dvacet let. Církev v tolika svých větších či menších živých buňkách prostě pracuje pro dobro společnosti a vůbec nepočítá, nehledí na to, zda její službu někdo pochválí a ocení. Je solí země.

Za nejdůležitější považuji odvahu. Víra v Ježíše Krista není něco, za co bychom se měli stydět! Zdá se mi, že příliš často a příliš snadno přijímáme postoj, že víra, křesťanství je něco, co má nárok tak akorát na to být někde potichu v koutku. Ale tak to vůbec být nemá. Naše západní společnost je po mnoha stránkách vyčpělá. Zaručené recepty na řešení problémů se zdaleka neosvědčily tak, jak se to o nich hlasitě deklarovalo. A přitom je to Bůh, který člověku zdaleka nejlépe rozumí. Jako věřící určitě nemáme na všechno odpovědi a řešení. Máme ale světlo víry, díky němuž se můžeme lépe orientovat. Nebojme se otevřeně a přitom skromně mluvit o důvodech naší naděje.

rozhovor připravil Evžen Hlavica

Útoky na církev připomínají hon na čarodějnice

Se smutkem sleduji světská média, která se v poslední době pustila do kritiky církve takovým způsobem, že k tomu není možné mlčet. O to více mě potěšil hlas, který se objevil v italském internetovém deníku II Sussidiario a který pro Vatikánský rozhlas přeložil Milan Glaser. Autorem článku je Jose Louis Restana a zásadní pasáže textu bych rád tímto zprostředkoval i čtenářům Katolického týdeníku:

Možná, že letošní postní doba bude pro Benedikta XVI. nejtěžší. Po hořkém potvrzení toho, co prohlásil jako prefekt Kongregace pro nauku víry během rozjímání Křížové cesty u Kolosea v roce 2005 („Kolik špíny je v církvi!“), následuje nyní nechutný hon, kterého se účastní světská média různého ražení, disidenti typu Hanse Künga a lobby širitelů nových lidských práv. Jsou to dny tmářství a hněvu sdělovacích prostředků a Petr je opět uprostřed bouře. S hodinářskou přesností se dostávají na přetřes případy plnící funkci cíleně naváděných bomb. Očekává se list katolíkům v Irsku, jenž je reakcí na hrozná obvinění tzv. Ryanovy komise. Tisk vytahuje staré případy v Holandsku, Německu, Rakousku a Švýcarsku, z nichž mnohé již staly před soudem a byly už archivovány před 20 či 30 lety. Vznětlivý materiál na konstrukci špinavého, ale i falešného příběhu. Je to snaha vykreslit v kolektivní představitosti takovou podobu církve, která je nejenom jakýmsi cizím tělesem v postmoderní společnosti, ale určitým druhem zrůdy, jejíž morálka a interní disciplína vedou její členy k anomáliím a úchylkám. Ano, toto je církev, která vychovala Evropu k uznání lidské důstojnosti, v lásce k práci, literatuře a zpěvu; ta, která vynalezla nemocnice a university a zavedla právo a omezila absolutismus ...

Nyní to vše není důležité. Se stejným potěšením, které někteří zakoušejí při odstraňování jejich symbolů z veřejného prostoru, se jiní pokoušejí o demolici jejího obrazu v kolektivním povědomí. Otázka zní: je pravdou, co se nám říká, anebo nikoli? Podívejme se na čísla. Například v Německu z 210 000 případů zneužití nezletilých, jež byly oznámeny od roku 1995, se jich 94 týkalo různými způsoby církve. Pokud velká média kladou na první stránky 94 případů a záludně přitom zamlčují dalších 200 000, ocitáme se před odpudivou operací, na niž je třeba poukázat. Čísla této katastrofy k nám promlouvají o morální chorobě naší doby a vyžadují, abychom příčinu soužení západních společností hledali nikoli v celibátu katolických kněží, nýbrž v sexuální revoluci roku 1968, v relativismu a ve ztrátě smyslu života. Nikdo například neříká, že ve Spojených státech byl pětkrát vyšší počet obviněných mezi pastory protestantských komunit anebo že ve stejném období, kdy bylo v této zemi odsouzeno něco přes 100 katolických kněží, bylo za stejný zločin zároveň odsouzeno 5 000 profesorů gymnastiky a trenérů. A nikdo přitom nežádal vysvětlení na Basketbalové federaci! A nakonec, údaje nejvíce deprimující: oblastí, ve které se vyskytuje nejvíce případů pohlavního zneužití nezletilých, je rodina

(zde dochází ke dvěma třetinám registrovaných případů). Co tedy má s tím vším do činění celibát? Ponechme stranou staré obsese Hanse Künga a jeho archaickou křížáckou snahu o odstranění nervů a podstaty církve. Od světských médií, která se dovolávají vědeckosti, preciznosti a profesionality, se však očekává větší objektivita. Minulý týden dálkově ovládaná „morální panika“ zasáhla dobře svůj cíl. Hon se soustředil na tu největší kořist, samotného Benedikta XVI., papeže, který provětral vzduch a zavedl řadu opatření za účelem maximální transparentnosti, kooperace s autoritami, a zejména péče o oběti. Byl to papež, který se ve Spojených státech a v Austrálii tváří v tvář setkal s těmi, kteří byli vystaveni oné hrůzné zkušenosti, aby požádal o odpuštění jménem církve, jejímiž zraněnými členy jsou, a zasluhují proto přednostní pozornost. Nařknutí papeže Ratzingera právě na tomto poli by si zasluhovalo pouhé pohrdání, pokud by neodhalovalo něco důležitého o této historické době. Existuje kulturní, politická a mediální moc, která si bez uzardění a rozpaků vzala na mušku Petra. Zajisté to není poprvé a je vhodné si to pamatovat. Zuřivost a použité zbraně jsou však tentokrát mnohem podlejší než dříve.

*Jan Graubner, olomoucký arcibiskup
převzato z Katolického týdeníku č. 13/XXI*

Poděkování

Děkujeme Květinářství paní Foltýnové za dar bohaté květinové výzdoby o letošních Velikonocích pro náš farní kostel.

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Karolína Novotná	Barbora Hlavicová
Karin Anna Hubová	Eliška Marie Baričáková
Vít Fojtík	Terezie Vránová
Daniel Lysák	Alžběta Daňková
Kryštof Mervart	Ladislava Anna Pešlová

Lešná

Michal Matouš Milo

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Václav Kalina *31. 8. 1936 †12. 3. 2010, Krhová 90
Karel Skýpala *16. 1. 1918 †21. 3. 2010, Poličná 252
Milada Klanicová *22. 2. 1926 †24. 3. 2010, Krhová 342

Mariánské informace

- V sobotu 8. května 2010 na svátek Panny Marie Prostřednice všech milostí pojedou autobus do ČM Fatimy Koclířov na duchovní program s P. Eliášem Vellou, exorcistou z Malty, který bude v rámci semináře o vnitřním uzdravení. Bude možné se rovněž zúčastnit mše svaté a modliteb za vnitřní uzdravení. Odjezd autobusu bude v 10.30 hodin od nádraží ČSAD, návrat okolo 21.00 hodin. Přijímám přihlášky, nejpозději však do 1. května 2010.
- Letošní pouť Fatimského apoštolátu na Turzovku je plánována na sobotu 19. června 2010 a pouť do Medžugorie ve dnech 13.–19. září 2010. Na obě poutě přijímám přihlášky.
- Všem čtenářům ŽF přeji bohatá obdarování Božími milostmi skrze Milostiplnou Pannu v jejím měsíci máji.

Václav Chládek

Duchovní cvičení dívek (od 16 do 26 let)

téma:

**„Jsem povolána
žít z Božího
milosrdenství
a prokazovat je.“**

19. 7. – 25. 7. 2010

*Frýdlant nad Ostravicí
(Beskydy)
ul. Ostravská 453*

Přednášející: P. Prokop Brož

Pořádají: sestry boromejky

Příjezd: v pondělí 19. 7. mezi 16 - 18 hod, Odjezd: v neděli 25. 7. po obědě

v úterý: Výlet do hor (např. Lysá hora),

středa - sobota: Duchovní cvičení s mlčením

S sebou: Bibli, breviář (kdo má), spacák, přezůvky, hodinky, boty do hor, ...

cena: dobrovolná

Kontaktní osoba: S. M. Vincenta Kořínková, vincenta@boromejky.cz, mobil 723 477 525, 738 01 Frýdek - Místek, Palkovická 524, www.boromejky.cz, www.hledampovolani.cz

✂

PŘIHLÁŠKA: můžete poslat poštou nebo e-mailem, předběžně i telefonicky
jméno: _____ rok narození: _____

adresa: _____

telefon: _____

e-mail: _____

škola nebo zaměstnání: _____

Život farností číslo 4, ročník XVII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jirí Dřímál.
Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.wm@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází o 4. neděli velikonoční, 25. dubna 2010

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>